

Παντελής Καναράκης

Το δίκημμα του Ερμή

εικονογράφηση
Βίλλυ Καραμπατζιά

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΝΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Εικονογράφηση
Βίλλυ Καραμπατζιά

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Βιβλία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Στα βαθιά, 2.000 λέξεις – 19

Παντελής Καναράκης, *Το δίλημμα του Ερμή*

Συγγραφή δραστηριοτήτων – παιδαγωγική επιμέλεια σειράς:

Βασιλική Νίκα

Εικονογράφηση: Βίλλυ Καραμπατζιά

Διορθώσεις: Θανάσης Κοκολόγος

Σελιδοποίηση: Νίκη Αντωνοπούλου

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάιος 2018

ΚΕΤ Α185 ΚΕΠ 33/18 ISBN 978-960-16-6918-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΦΑΞ: 2310.70.63.55, e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στους γονείς μου
και στον Σπύρο Ρίζο*

Η Κυριακή για τον Ερμή χωριζόταν στα δύο. Μέχρι το μεσημέρι ήταν μια χαρούμενη μέρα που συνήθως είχε βόλτες, παιχνίδι, το γλυκό που ήθελε και όλα ήταν ωραία και καλά. Μόλις περνούσε όμως το μεσημέρι, μελαγχολία σκέτη. Κι αυτό γιατί την επομένη ήταν Δευτέρα. Ξανά σχολείο, ξανά αγγλικά, ξανά διάβασμα, ξανά, ξανά.

Δεν του άρεσαν καθόλου οι Κυριακές από το μεσημέρι και μετά. Τέλος!

Ήταν μια ακόμα βαρετή Κυριακή απόγευμα. Η μόνη διαφορά ήταν πως είχε έρθει στο σπίτι η θεία Αμαλία. Η θεία Αμαλία δεν ήταν ακριβώς θεία του, αλλά αδερφή της γιαγιάς του. Επειδή όμως ήταν αρκετά μικρότερη, τη φώναζε θεία. Ήταν επίσης και γιατρός και όλοι στην οικογένεια τη σέβονταν. Μόνο απ' αυτή δεν περίμενε αυτήν την τόσο ενοχλητική ερώτηση. Όχι, δεν την περίμενε!

«Ποιον αγαπάς πιο πολύ, Ερμή, τη μαμά ή τον μπαμπά;»

Ο Ερμής την κοίταξε με τα καστανά ματάκια του γουρλωμένα. Αμάν πια, όλοι μ' αυτή την ερώτηση. Τη βαριότανε. Τέλος!

«Και τους δυο» είπε για άλλη μια φορά ανόρεχτα.

«Ε, και τους δυο; Δε γίνεται! Κά-
ποιον πρέπει ν' αγαπάς πιο πολύ»
είπε η θεία Αμαλία χαμογελώντας.

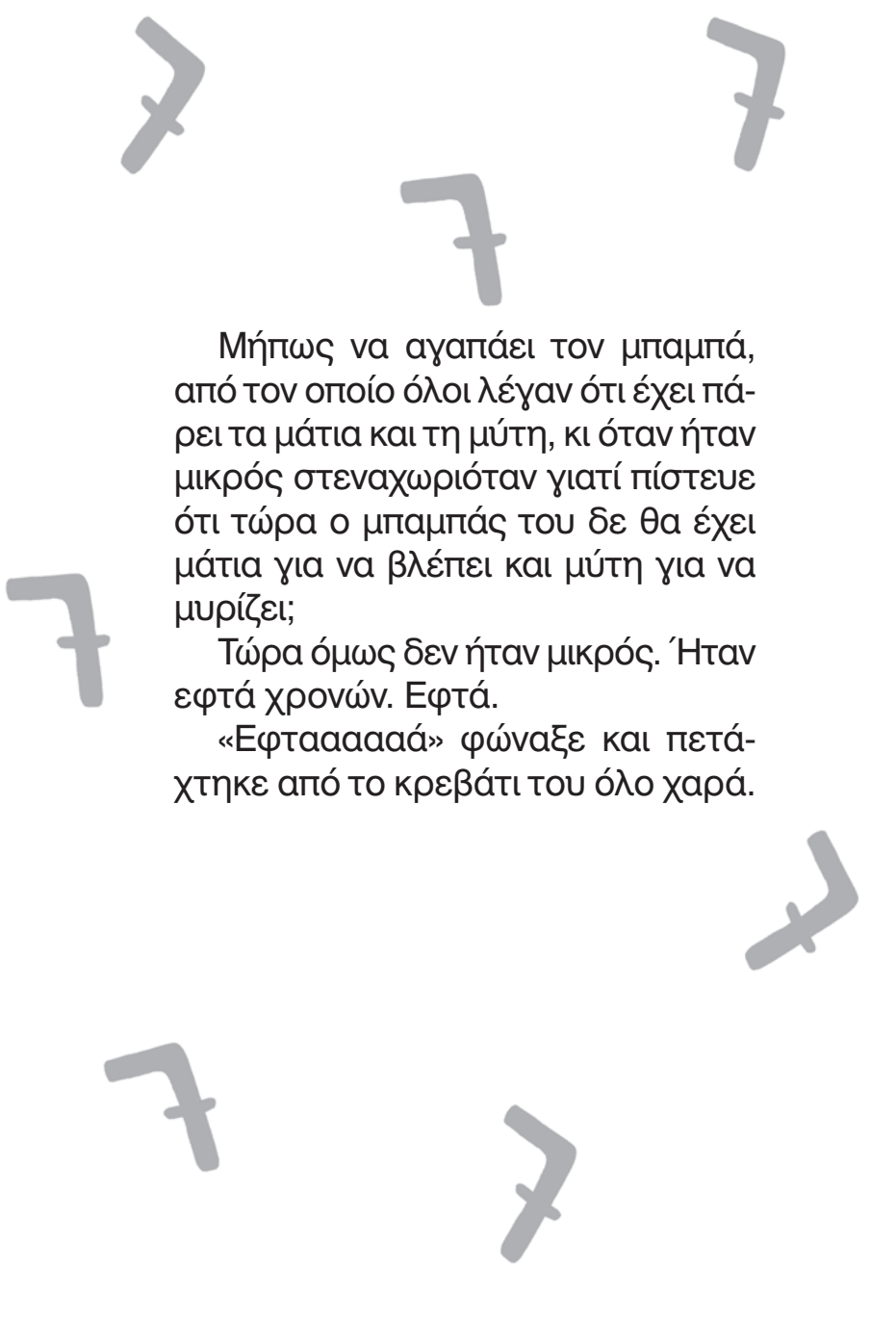

Γιατί «πρέπει», αναρωτήθηκε. Τι θα πει «πρέπει»; Αφού και τους δυο τους αγαπούσε το ίδιο! Από την άλλη πάλι, για να το ρωτάει η θεία Αμαλία που ό,τι λέει είναι πάντα σωστό, μάλλον κάτι θα ξέρει παραπάνω. Μήπως θα έπρεπε να διαλέξει; Αυτά σκεφτόταν ο Ερμής το βράδυ εκείνης της Κυριακής και δεν τον έπιανε ύπνος.

«Μήπως να αγαπάω πιο πολύ τη μαμά» σκεφτόταν «που τη βλέπω περισσότερες ώρες και μου ετοιμάζει το φαγητό; Αλλά κι ο μπαμπάς με πάει στο καράτε που μ' αρέσει και παίζουμε και μπάλα. Πρέπει να διαλέξω. Πρέπει!»

The page is decorated with several stylized, grey, hand-drawn number '7' icons scattered around the text. There are five '7's in the top half and four in the bottom half, all in various orientations.

Μήπως να αγαπάει τον μπαμπά,
από τον οποίο όλοι λέγαν ότι έχει πά-
ρει τα μάτια και τη μύτη, κι όταν ήταν
μικρός στεναχωριόταν γιατί πίστευε
ότι τώρα ο μπαμπάς του δε θα έχει
μάτια για να βλέπει και μύτη για να
μυρίζει;

Τώρα όμως δεν ήταν μικρός. Ήταν
εφτά χρονών. Εφτά.

«Εφταααααά» φώναξε και πετά-
χτηκε από το κρεβάτι του όλο χαρά.

Αυτό ήταν! «Εφτά μέρες έχει η εβδομάδα, τρεις θα αγαπάω πιο πολύ τη μαμά και τρεις τον μπαμπά. Την Κυριακή τώρα, θα τη μοιράζω μια στον έναν και μια στον άλλο. Αυτό ήταν! Βρέθηκε η λύση. Τέλος!»

Κι έτσι έκλεισαν επιτέλους αυτά τα καστανά ματάκια και κοιμήθηκε.

Το πρωί που σηκώθηκε ήταν Δευτέρα. «Λέω ν' αρχίσω από τη μαμά σήμερα» σκέφτηκε. «Θα αγαπάω τη μαμά πιο πολύ. Τέλος!»

«Θα φας όλο το πρωινό σου σήμερα» είπε η μαμά στο τραπέζι. «Και το αυγό!»

«Δε θέλω αυγό σήμερα».

«Δεν έχει “δε θέλω”. Θα το φας!»

«Μα δεν μπορώ!»

«Δεν έχει “δεν μπορώ”. Θα το φας.
Τέλος!»

«Α, έτσι είσαι, κυρία μου» σκέφτηκε ο Ερμής καθώς κατέβαζε το αυγό μπουκιά μπουκιά. «Εγώ είπα ν’ αρχίσω από εσένα κι εσύ με το ζόρι να φάω το αυγό; Ε, όχι λοιπόν, τον μπαμπά θ’ αγαπάω σήμερα. Τέλος!»

Στο σχολείο ήταν ωραία μέρα. Παίξανε μια ώρα ποδόσφαιρο κι είχε κι ένα ωραίο αεράκι που τους δρόσιζε και δεν ένιωθε τον ιδρώτα που έτρεχε. Όταν όμως γύρισε σπίτι κι έπεσε να ξεκουραστεί το μεσημέρι, ανέβηκε ο πυρετός κι έφτασε τριάντα εννιά.

Ψηνόταν ο Ερμής κι η μαμά του έτρεχε να φέρει τη μια τσάι, την άλλη κομπρέσες, την άλλη σουπίτσα. Στον διάδρομο την άκουσε να λέει: «Δε θα πάω αύριο στη δουλειά, Κώστα. Το παιδί είναι χάλια. Θα πάρω τον γιατρό να έρθει και θα κοιμηθώ δίπλα του σήμερα».

«Μανούλα μου, μανούλα μου, δίπλα μου πάντα ό,τι κι αν πάθω. Κι εγώ σου πήρα έτσι εύκολα τη Δευτέρα και την έδωσα στον μπαμπά. Όχι, δική σου είναι. Τέλος!»

Κι έτσι η Δευτέρα ξαναγύρισε στη μαμά πανηγυρικά.

